

Reflecties bij de tentoonstelling nul=0

Borzo Gallery, Amsterdam en Mayor Gallery, London

November/december 2007

Door Henk Peeters

Terugkijkend Om iets beter te kunnen zien, moet je wel eens een paar stappen achteruit doen. Maar behalve de afstand in meters speelt die in tijd een nog grotere rol. Want daardoor zie je alles weer anders. Ieder jaar weer. Zo ook met kunst. Dus ook met je eigen werk.

Wij waren als Nul-groep drie kunstenaars (met Armando en Schoonhoven, die elkaar nauwelijks kenden) waarvan ik doorgaans het werk bijeenzocht voor gezamenlijke tentoonstellingen. Soms werd dat aantal uitgebreid met bijvoorbeeld Jan Henderikse, Herman de Vries en in vroeger stadium Kees van Bohemen. De tentoonstellingen als Nul-groep beslaan de periode van 1961 tot 1965, de twee Nul-tentoonstellingen in het Amsterdamse Stedelijk Museum. Deze bezorgden ons weinig plezier, verkocht werd er niets en kritiek was zeer afwijzend. Dus voor de kunstenaars geen periode om met vreugde op terug te kijken. Armando ziet het vandaag op den dag als een dieptepunt, Schoonhoven bewoog zich in later werk in een andere richting en zo is dat ook mij overkomen, ofschoon ik, zo rondkijkend laatst in Düsseldorf en Saint Étienne toch wel met enig plezier.

Van de buitenlandse collega's bleken velen tot de top van de kunst van de twintigste eeuw te zijn doorgedrongen en nu ontstaat er toch wel grotere waardering voor ons werk. Waarom deden wij iets, waarvan je al in het begin kon verwachten dat het weinig waardering zou opleveren?

Allereerst om duidelijk te tonen dat we ons niet afhankelijk

voelden van het 'kunstbedrijf'. We konden ons dat permitteren omdat we allemaal op een andere manier onze boterham verdienden, Armando als journalist, Schoonhoven door een baan bij de posterijen en ik als leraar. Nog steeds houd ik het als voorwaarde dat voor een serieuze bijdrage aan de kunst dat je onafhankelijk moet zijn. Je gaat tenslotte een

systeem te lijf, waarvan je geen waardering hoeft te verwachten, integendeel. In onze jaren was dat de nabloeï van het expressionisme, hier in ons land de Cobra-groep. Wij waren allen opgegroeid met het dialektische denken en hoefden van die uitbundige verfuitspatingen alleen maar alles om te draaien: geen kleur, geen compositie, geen handschrift, alles wat maar weg te laten was genoot onze belangstelling. Wat overbleef was het materiaal, de realiteit zoals die direkt om ons heen te zien was. Zonder dubbele bodem of boodschap. Niks van dat alles. Wat je dan overhoudt is dus niet veel. Je hebt het dus wel gauw gezien.

Nu maar wat denken . . .

Henk Peeters, Hall mei 2007